

Monster i naturen

Vi tyckte faktiskt själva att den här rubriken var ganska fyndig i ett temanummer om mönster i naturen. Men den är förstås seriöst menad. Det är ju ett faktum att världen och naturen innehåller saker och förhållanden som är mer eller mindre monstrosa eller i varje fall högst motbjudande och som fyller oss med obehagskänslor eller avsky.

FEL MEN ÄNDÅ RÄTT

Många gudsförnekare genom tiderna, bland annat Charles Darwin och Richard Dawkins, har använt exempel på olika former av parasitism som argument mot en god skapelse och mot en god Gud. De tycker att sådant bättre passar in i den gudlösa värld som de själva valt att tänka sig den. En god Gud skulle aldrig skapa onda saker.

Tänker man efter lite kan man nog se det som ett intressant erkännande av en viktig biblisk sanning. Att den Gud som de *inte* tror på aldrig skulle skapa sådana motbjudande saker därför att det inte var gott. Det där kan nämligen vi som bibeltroende kristna hålla med om helt och fullt.

Utvisningen från paradiset.
Martin John, 1789-1854.

WELCOMECOLLECTION

DET GRUNDLÄGGANDE MISSTAGET

De som använder sig av den där typen av argument missar någonting mycket grundläggande i en biblisk världsbild, nämligen de fysiska konsekvenserna av människans historiska syndafall. När syndafallet omtolkas till enbart ett metafysiskt fenomen utan konsekvenser i den fysiska världen så får det drastiska konsekvenser för förståelsen av varför världen ser ut som den gör. Konsekvenserna blir att predation (rovdjur och rovdjursinstinkter), parasitism, smärta, lidande och död alltid har existerat och genomsyrat skapelsen.

Parasitism och död är rent av nödvändiga ingredienser i det evolutionära sättet att se på vårt ursprung, och även kristna evolutionister håller beklagligtvis med om det. Genom döden elimineras ständigt de individer ur populationerna som är de sämst anpassade; utan döden försvinner den drivkraft som för evolutionen framåt. Och människans arvs massa (DNA) anses enligt dem till stor del ha formats genom forntida virusinfektioner som lämnat spår efter sig i form av så kallade endogena retrovirus (ERV) och andra former av virusliknande DNA-rester.

FELTÄNK I KUBIK

Tar vi ett steg tillbaka och betraktar dessa ofta intelligenta människors försök att förklara vårt ursprung på lite avstånd så undrar man hur det över huvud taget är möjligt att utgå från samma vetenskapliga evidens och komma till så diametralt olika slutsatser. Enligt evolutionsbiologerna och deras kristna anhängare så är vi, Guds avbilder, resultatet av en kombination av tre bevisligen nedbrytande företeelser:

1. Mutationer – som alla vet skadar vår arvs massa. Alla observationer understryker det, liksom all praxis där vi på allt vis försöker skydda oss från

mutationsframkallande strålning och kontakt med mutagena substanser i föda och på annat sätt.

2. Selektion – som leder till att levande organismer blir alltmer specialiserade, men på köpet blir genetiskt utarmade därför att selektionens mekanism är att eliminera/döda. Alla växtförädlare och djuruppfödare skulle omedelbart skriva under på det – det är precis därför vi upprättar genbanker. Mänsklig selektion och det naturliga urvalet bygger på samma princip. Det var just principen vid husdjursavel som Darwin förde över och tillämpade på naturen och som blev mekanismen i hans teori.

3. Virusangrepp – som förorsakat och förorsakar människor och djur obeskrivligt mycket smärta, lidande och död. Att hävda virus skapande egenskaper mot bakgrund av de senaste två årens viruspandemi är magstarkt. Att förlita sig på hypotesen att virus planlöst för över sitt DNA till människor trots att det aldrig kunnat observeras i verkligheten är förhasat. Att tro att sådant DNA skulle kunna omprogrammera den mänskliga arvs massan och därigenom skapa nya genetiska program för helt nya strukturer och funktioner (som till exempel moderkakan) är utopiskt. Skapar datavirus kraftfullare mjukvaror i våra datorer?

MEN VARFÖR?

Även om ett historiskt syndafall är en förklaring så kvarstår förstås frågan: Varför tillåter Gud så mycket destruktivt i sin skapelse?

Att Gud är en god, kärleksfull, nåderik och förlåtande Gud står inte i motsats till att synden får negativa konsekvenser. Det gäller såväl i våra personliga liv som i samhällen och nationer i stort. Bibeln dokumenterar exempel

efter exempel på detta utan att det på något vis förändrar bilden av vem Gud är. För någon som håller fast vid en obiblisk gudsbild blir det däremot problematiskt. Föreställningen att Gud alltid är "snäll" i någon snäv humanistisk mening är ett sådant exempel. Paulus talar om Guds godhet *och* Guds stränghet (Rom 11:22). Gud är kärleksfull *och* helig. Han vet vad han gör och han gör alltid det som till slut ska visa sig totalt rättvist, rättfärdigt och gott utifrån hans egen måttstock. Och det är den som gäller. Vi är alltför ofta så påverkade av tidsandan och våra egna ideal att vi ibland har svårt att acceptera och underställa oss Guds bud, principer och värderingar. Det som för oss ter sig ont och meningslöst behöver alltså inte vara det utifrån Guds perspektiv.

Rom 8:20 säger att "*Gud dömde skapelsen till tomhet*" med allt det må innebära. Det var en dom på grund av människans olydnad, liksom det var vid syndaflo den, vid Babel, i Sodom och vidare genom hela Bibeln. Där någonstans döljer sig svaret på frågan om parasiter, sjukdomar, rovdjur, ond bråd död och allsköns mer eller mindre uppenbara meningslösheter i tillvaron. Innebär det att Gud är ond? Absolut inte, men det är högst påtagliga uttryck för allvaret i att nonchalera och misstro Gud. Det har alltid större konsekvenser än vi vill tro. Det är den associationen vi som kristna bör göra i mötet med det mörka. Men alltid i vetskapen om att Gud ständigt är beredd att ta den misslyckade lerkumpen i sin hand och börja om igen. Med oss. Och en dag med hela skapelsen